

Ο Θρύλος του χελιδονιού...

Λέγεται ότι όταν ο Ιησούς ήταν παιδί, που ζούσε στη Ναζαρέτ, έπαιζε με άλλα παιδιά της ηλικίας του, φτιάχνοντας πήλινα πουλιά.

Τα έβαζε δίπλα στο ποτάμι με τα φτερά τους απλωμένα και απολάμβανε τα δημιουργήματά του.

Κάποια μέρα, πέρασε ένας Φαρισαίος και τον ρώτησε θυμωμένος:

– Τι κάνεις εκεί, κακό παιδί;

Και όταν ο Φαρισαίος θέλησε να συντρίψει τα πουλιά του πηλού, ο Ιησούς τα άγγιξε με τα μικροσκοπικά του χεράκια, γεμάτα συμπόνια και αγάπη.

Ζωντάνεψαν τα πουλιά και πέταξαν μακριά, χωρίς ο Φαρισαίος να μπορεί να τα καταστρέψει.

Έγιναν χελιδόνια και στην αρχή ήταν γκριζα.

Πέταξαν στην ταρατσα ενός σπιτιού, όπου έφτιαξαν τη φωλιά τους, για να προστατευθούν.

Από τότε έχτιζαν φωλιές στα σπίτια των ανθρώπων.

Αργότερα, όταν ο Ιησούς μεταφέρθηκε στο Γολγοθά, για να τον σταυρώσουν, τα πιστά πουλιά Τον ακολούθησαν με κραυγές πόνου.

Δεν ήξεραν πώς να Τον βοηθήσουν και άρχισαν να βγάζουν τα αγκάθια από το στέμμα, που τρυπούσαν το θεϊκό μέτωπο.

Όταν ο Ιησούς πέθανε στο σταυρό, τα χελιδόνια έκλαψαν και φόρεσαν ένα πένθιμο ρούχο: το χρώμα τους άλλαξε, από γκρι σε μαύρο.

Λέγεται επίσης ότι ο Ιησούς καρφωμένος επάνω στο σταυρό, διψούσε πολύ.

Αλλά ένας στρατιώτης δεν του πρόσφερε τίποτα άλλο παρά ένα σφουγγάρι μουσκεμένο σε ξύδι, από το οποίο ο Κύριος δεν ήπιε.

Βλέποντας αυτό, ένα χελιδόνι ήρθε στο σταυρό και του έριξε στα χείλη με το ράμφος του,

μια σταγόνα νερό.

Ο στρατιώτης το παρατήρησε και προσπάθησε να το σκοτώσει με βελάκια, αλλά απέτυχε.

Ήρθε πάλι το χελιδόνι, με τη δεύτερη σταγόνα και πάλι ο στρατιώτης δεν το πέτυχε με το βέλος.

Μα το χελιδόνι ήρθε και τρίτη φορά και τότε τρυπήθηκε από το βέλος του στρατιώτη.

Από τότε, το χελιδόνι θεωρείται ιερό πουλί ανάμεσα στους ανθρώπους και κανείς δεν πρέπει να καταστρέφει τη φωλιά του.

Πηγή: <https://lyratouypneymatos.gr/o-thrylos-tou-chelidoniou/>